

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **T. P. V.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. ve výkonu trestu ve Věznici Bělušice, sídlem Bělušice 66, 434 01
Bělušice
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Vladařem
sídlím Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. OAM-5568-20/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. OAM-5568-20/ZR-2025, jímž byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR, popř. na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), a tudíž i s § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí porušuje unijní standardy pro použití výhrady veřejného pořádku. Žalovaný se v případě žalobce omezil na konstatování, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6,5 roku za úmyslný drogový trestný čin a že takovou činnost považuje obecně za mimořádně nebezpečnou. Nikde však neprovedl konkrétní úvahu, zda a proč právě v individuálním případě žalobce jeho osobní chování v současnosti a s ohledem na jeho aktuální situaci (výkon trestu, chování ve věznici), na délku a charakter pobytu žalobce v ČR, k jeho rodinným a sociálním vazbám, pracovní historii a dosavadní bezúhonnosti před spácháním činu a s přihlédnutím k riziku recidivy a možnostem resocializace naplňuje unijní pojem ohrožení veřejného pořádku, jak jej vykládá směrnice 2003/109/ES a judikatura Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Napadené rozhodnutí dle žalobce redukuje pojem „veřejný pořádek“ na pouhou existenci pravomocného odsouzení za závažný trestný čin a na abstraktní nebezpečnost drogové kriminality. Takový přístup však neodpovídá standardu vyžadovanému unijním právem ani judikaturou NSS. Poukázal na to, že netvrdí, že jeho trestná činnost nebyla závažná. Namítá však, že při rozhodování o tak zásadním zásahu, jakým je zrušení trvalého pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta po více než dvaceti letech pobytu na území ČR, musí správní orgán konkrétně posoudit, zda žalobce nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, a toto posouzení přesvědčivě odůvodnit. To se v daném případě nestalo.
3. Namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod a že se žalovaný s touto otázkou nesprávně a nedostatečně vypořádal. Konstatoval, že v průběhu řízení opakovaně uváděl, že v ČR žije od roku 1999, že zde má děti, partnerku a další příbuzné, že je hlavním živitelem rodiny a že jiné zázemí než v ČR a v Evropě fakticky nemá.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že v průběhu vedeného správního řízení žalobce žádným způsobem s žalovaným nespolupracoval, a to především tím, že by mu sdělil nějaké podrobnější informace ohledně svých dětí, případně dalších rodinných příslušníků. Z tohoto důvodu tedy nechápe důvod podané žaloby a považuje ji za zcela účelově podanou, neboť k uvedeným bodům v žalobě se mohl vyjadřovat již v průběhu vedeného správního řízení, a to především co se týká svých nezletilých dětí, což neudělal.
5. Žalovaný s žalobcem řízení o zrušení trvalého pobytu zahájil z důvodu, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Konkrétně byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 2 T 1/2025 za zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „zákon č. 40/2009 Sb.“), k trestu odnětí svobody ve výměře 6,5 roku a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 5. 2025.

6. Uvedl, že nebyl povinen hodnotit aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, a to především z toho důvodu, že se správní řízení vede na základě § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy z toho důvodu, že žalovaný byl pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. K uvedenému je důležité dodat, že žalobce jednoznačně splňuje podmínku uvedeného zákonného ustanovení, kterou žalobce překročil 2x, tedy jeho trest je považován za zvlášť závažný zločin.
7. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2021, č. j. 4 Azs 284/2021, kde NSS uznal popsanou trestnou činnosti cizince správním orgánem, který byl taktéž jako v případě žalobce odsouzen za drogovou činnost. Dle žalovaného lze shrnout, že v napadeném rozhodnutí se zabýval trestnou činností žalobce, popsal důvody jeho odebrání, dle kterého je evidentní, že žalobce splňuje podmínky ustanovení, na základě kterého bylo řízení o zrušení jeho trvalého pobytu zahájeno. Žalovaný je toho názoru, že prodej drog ve značném rozsahu jako v případě žalobce lze považovat za zvlášť závažné narušení veřejného pořádku, přičemž při svém jednání se žalobce dopouštěl dostatečně závažného ohrožení základních zájmů společnosti. Za důležité považuje žalovaný zmínit, že trestnou činností žalobce páchal dlouhodobě od listopadu 2023 do jeho zadržení dne 29. 9. 2024. Námitky týkající nesprávné aplikace čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES považuje žalovaný za účelové, neboť je patrné, že postupoval, tak jak mu ustanovení zákona ukládá.
8. Zdůraznil, že zájem většinové společnosti a celé ČR je nad zájmem pravomocně odsouzeného žalobce. Poukázal na to, že obchod s drogami je druh trestné činnosti, který je nejen naprosto netolerovatelný a neomluvitelný, a navíc se jedná o nejzávažnější trestnou činnost. A s ohledem na stále zvyšující se počet odsouzení cizinců na území ČR v souvislosti s obchodem s drogami, je zrušení trvalého pobytu naprosto namístě. V této souvislosti žalovaný poukázal na výroční zprávy Národní protidrogové centrály, ze kterých naprosto zřetelně vyplývá každoročně stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog, kterých se dopouštějí cizinci v ČR. Povinností každého státu je bojovat proti obchodu s drogami veškerými dostupnými a zákonem povolenými metodami, tedy i rušením povolení k pobytu cizincům, kteří se v ČR této trestné činnosti dopustili. Obchod s drogami má navíc naprosto devastující a fatální následky v řadě případů pro koncové uživatele a rovněž v souvislosti s prodejem drog roste zejména majetková kriminalita uživatelů, kteří páchají trestnou činnost z důvodu obstarání si finančních prostředků na nákup drog.
9. Uvedl, že nemá ze zákona povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, a tedy ani prověřováním rodinných vazeb a dalších skutečností ve prospěch žalobce. Žalovaný si v průběhu vedeného řízení, i když mu to zákon o pobytu cizinců neukládal, zjistil prostřednictvím dostupných informačních systému, že manželkou žalobce je N. T. H., která na území ČR nemá udělen žádný druh pobytového oprávnění. Dále bylo zjištěno, že žalobce je otcem 4 dětí, a to V. T. G. A., nar. X, V. T. Y. N., nar. X, V. N. D., nar. X, a V. N. N., nar. X. Dále bylo zjištěno, že na území ČR žije i sestra žalobce V. T. N., která na území ČR má udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana ČR. Uvedl, že ač nemusel, tak v průběhu vedeného správního řízení si vyžádal šetření v místě bydliště jeho nezletilých dětí, a to za účelem zjištění, s kým nezletilé děti žalobce žijí ve společné domácnosti. Zároveň si žalobce vyžádal místní šetření od Městského úřadu Cheb. Za důležité považoval žalovaný uvést, že provedeným šetřením nebylo ani v jednom případě zjištěno, kde nezletilé děti žalobce žijí. Z tohoto důvodu byl s žalobcem ve věznici sepsán protokol o výslechu, při němž žalovaný především zjišťoval informaci ohledně rodinných vazeb žalobce. Co se týká nezletilých dětí žalobce, tak je namístě uvést, že žalovaný o nich zjistil právě podrobnější až

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na základě sepsaného protokolu o výsledku. Z uvedeného je tedy evidentní, že se rodinnou žalobce zabýval a odkázal na napadené rozhodnutí, v němž jsou právě tyto zjištěné informace podrobně uvedeny. Zdůraznil, že děti žalobce trvale nežijí na území ČR, ale v Německu a v Itálii. Dále z protokolu o výsledku s žalobcem vyplynula skutečnost, že nezletilé děti nejsou na žalobci finančně závislé, neboť v současné době nemá, z čeho by své děti živil, neboť se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, nezasílá jim žádné finanční příspěvky. Jak sám žalobce uvedl, v současné době se o děti starají jejich matky, tudíž finanční prostředky od něj nepotřebují. Dále konstatoval, že žalobce na území ČR žije od roku 1999, nicméně do dnešní doby není schopen řádně ovládat český jazyk, v řízení mu musel být ustanoven tlumočník, což svědčí o tom, že žalobce se nebyl schopen řádně integrovat do většinové společnosti.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez nařízení jednání.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 1 a 2 uvedl, že byly naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, což bylo ve správním řízení prokázáno opisem z evidence rejstříku trestů a rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025, č. j. 2 T 1/2025-1091, dle něhož byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6,5 roku pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost tím způsobem, že od listopadu 2023 do svého zadržení dne 29. 9. 2024 prodal několika osobám celkem nejméně 287,63 gramu pervitinu s obsahem 228,8 gramů metamfetaminové báze a přechovával pro další prodej nejméně 482,64 gramů metamfetaminu s obsahem nejméně 380,08 gramů čistě metamfetaminové báze. Zároveň zdůraznil, že prodej drog patří k celospolečensky velmi škodlivé trestné činnosti, jedná se o jednu z nejzávažnějších druhů trestné činnosti, a to po téměř celém světě. Obchod s drogami je nutné považovat za zvláště závažné narušování veřejného pořádku i z toho důvodu, že tato trestná činnost je velmi často spojena především s majetkovou trestnou činností uživatelů drog, kteří si tímto způsobem opatřují finanční prostředky na nákup drog.
14. Uvedené jednání žalobce bylo dle žalovaného třeba považovat rovněž za zvláště závažné narušení veřejného pořádku, neboť žalobce se jednoznačně dopustil dostatečně závažného ohrožení základních zájmů společnosti. Tento názor odpovídá i judikatuře správních soudů a směrnicí 2003/109/ES. Žalovaný konstatoval, že žalobce zcela jednoznačně páchal závažnou trestnou činnost, přičemž závažnost narušení veřejného pořádku zvyšuje především fakt, že trestní soud vyhodnotil jeho jednání jako zvláště závažný zločin, a nakonec ho odsoudil k několikaletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody; tento trestný čin spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti a v jeho případné další trestné činnosti mu bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zabráněno až jeho zadržením a následným umístěním do vazby.

15. Žalovaný dále zdůraznil, že nemá v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný i přesto v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky není v rozporu čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, neboť nezákonné jednání žalobce dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
16. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 3 až 10 velmi podrobně a srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Rozhodnutí žalovaného tudíž dle názoru soudu splňuje požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v jeho rozhodnutí podrobně odůvodnil, z jakého důvodu považoval chování žalobce za skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud se s tímto názorem žalovaného zcela ztotožňuje. Zároveň žalovaný podrobně odůvodnil vlastní úvahy, proč jeho rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše popsaných důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
17. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
18. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že toto ustanovení je implementací čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, podle něhož členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.
19. Zda je § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců správnou implementací čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, se NSS zabýval v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020–33, v němž dospěl k závěru, že „§ 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, přičemž jsou dány podmínky k přímému účinku uvedeného ustanovení směrnice. Přímý účinek se přitom projeví tak, že správní orgán je povinen v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek (čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES). Přistoupí-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek. V žádném případě tedy nepostačí pouhý odkaz správního orgánu na pravomocný odsuzující rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. S ohledem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES je přitom zcela irrelevantní, zda zákonodárce implicitně považuje protiprávní jednání podřaditelné pod podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců za natolik závažná, že s nimi paušálně spojuje směrnici předvídané ohrožení veřejného pořádku.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. NSS dovedl přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, v důsledku čehož je při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nutno i při naplnění podmínek výslovně uvedených v tomto ustanovení zkoumat závažnost protiprávního jednání cizince a otázku, zda cizinec ohrožuje veřejný pořádek (k výkladu pojmu veřejný pořádek v intencích zákona o pobytu cizinců blíže viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151, č. 2420/2011 Sb. NSS).
21. Z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES výslovně nevyplývá, že je nutno posuzovat, zda cizinec představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, jako je tomu například u čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle kterého *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
22. Jak však NSS upozornil v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023–53, č. 4580/2024 Sb. NSS, Soudní dvůr EU dovedl, že se požadavek, aby opatření založená na důvodech veřejného pořádku byla přijímána pouze, ukáže-li se po posouzení konkrétního případu, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, vztahuje i na některá opatření, u nichž není výslovně uveden – konkrétně k takovému závěru Soudní dvůr EU dospěl u čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES, podle kterého *„[č]lenské státy mohou zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu“* (viz rozsudek ze dne 3. 9. 2020, UQ a SI, ve spojených věcech C–503/19 a C–592/19, ECLI:EU:C:2020:629).
23. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 10 Azs 292/2023–53 NSS vztáhnul požadavek, aby osobní chování cizince představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti i na čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, a tím pádem i na v posuzované věci aplikovaný § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že pokud hodlá správní orgán zrušit trvalý pobyt cizince podle posledně citovaného ustanovení, musí dospět k odůvodněnému závěru, že představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
24. Ačkoli žalovaný v souzené věci ve svém rozhodnutí výslovně neposuzoval, zda žalobce s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek přímo ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, má soud za to, že shora uvedené úvahy žalovaného v dostačující míře naplňují požadavek individualizace řízení a samy o sobě představují v této konkrétní věci ekvivalent takového posouzení.
25. Lze shrnout úvahy žalovaného tak, že žalobce zcela jednoznačně páchal závažnou trestnou činnost, přičemž závažnost narušení veřejného pořádku zvyšuje především fakt, že trestní soud vyhodnotil jeho jednání jako zvlášť závažný zločin, a nakonec ho odsoudil k několikaletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody; tento trestný čin spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti a v jeho případné další trestné činnosti mu bylo zabráněno až jeho zadržením a následným umístěním do vazby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí

jednoznačně uvedl, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nad 3 roky, zároveň tím hrubým způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaný tak považoval chování žalobce za skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud se s tímto názorem žalovaného zcela ztotožňuje. Není tak důvodná námitka žalobce, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru redukuje pojem veřejný pořádek na pouhou existenci pravomocného odsouzení za závažný trestný čin a na abstraktní nebezpečnost drogové kriminality.

26. Soud dále dodává, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2025, č. j. 2 T 1/2025-1091, nabyt právní moci dne 29. 5. 2025, přičemž žalobce je i v současné době (relativně krátce s ohledem na délku uloženého trestu) ve výkonu trestu odnětí svobody. Z toho je i dle soudu evidentní, že ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce pro jeho zvlášť závažnou trestnou činnost je i aktuální. Není tak důvodná námitka žalobce, že žalovaný neposoudil, zda žalobce nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.
27. Soud poté ve věci přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého života žalobce. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy ve svých rozhodnutích dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
28. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval, že *„[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
29. Podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 dané

úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a předmětného zákona nevyžadoval. Zde je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).

30. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil, že „...článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto správní orgány nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.
31. Soud podotýká, že žalovaný na základě jemu známých skutečností ze správního spisu a z výpovědi žalobce konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, přičemž své závěry náležitě odůvodnil, a soud proto na podrobně odůvodněné závěry žalovaného odkazuje (srov. strany 3 až 10 napadeného rozhodnutí). Je sice pravdou, že žalobce má 4 děti V. T. G. A., nar. X, V. T. Y. N., nar. X, V. N. D., nar. X, a V. N. N., nar. X, které jsou všechny držiteli povolení k trvalému pobytu. Soud však poukazuje na to, že žalobce sám žalovanému uvedl, že první jeho dítě žije se svou matkou, druhá dcera žije v Německu v sirotčinci, třetí bydlí s matkou a čtvrté dítě žije s matkou v Itálii, přičemž žádné z jeho dětí nežije na území ČR, pouze jezdí do ČR na návštěvu, v současné době, když jedou účastníka navštívit do vězení, a to 1x za dva měsíce. Z uvedeného je zřejmé, že není pravdivé tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že jeho děti žijí v ČR.
32. Lze dále poukázat na to, že žalobce sám vypověděl, že na své děti nezasílá v současné době žádné finanční příspěvky, jeho přítelkyně si o žádné finance neříká, tudíž je o jeho děti postaráno. Opět lze zdůraznit, že tvrzení žalobce v žalobě o tom, že je hlavním živitelem rodiny, tak není pravdivé, neboť žalobce sám uvedl, že dětem žádné finanční prostředky neposílá a ani jeho družka si o žádné peníze neříká. Z uvedeného plyne, že jeho děti nejsou na žalobci ekonomicky závislé; ani jeho družka není na žalobci ekonomicky závislá, jelikož žalobce jí žádné finanční prostředky neposkytuje. Soud uzavírá, že děti žalobce nejsou na žalobci nijak osobně ani finančně závislé, neboť se žalobcem nežili ani před výkonem jeho trestu odnětí svobody ve společné domácnosti a žalobce jim neposkytuje žádné finanční prostředky.
33. Je pravdou, že žalobce má v ČR družku a další příbuzné (např. sestru). Nicméně tyto rodinné vazby nejsou takové intenzity, aby se zřetelem k zvlášť závažnému zločinu, za který byl žalobce odsouzen, představovaly nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce. Soud zdůrazňuje, že je velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil svou družku a

jiné příbuzné. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako žalobce se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před vztahem žalobce s jeho družkou. Žalobce a jeho družka, jakož i jiní jeho příbuzní žijící na území ČR, budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít.

34. V důsledku jeho odsouzení za zvlášť závažný zločin nemůže způsobovat nepřiměřený dopad do soukromého života žalobce ani to, že v ČR žije již od roku 1999 a nemá v zemi původu žádné zázemí. Soud opakuje, že žalobce si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR měl být vědom (a dle jeho výpovědi si této možnosti byl vědom) toho, že i když disponuje povolením k trvalému pobytu, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít. Jinými slovy, délka pobytu žalobce na území ČR nemůže převážet nad zájmem ČR na tom, aby na jeho území nežili cizinci s uděleným trvalým pobytem, kteří páchají zvlášť závažné zločiny.
35. Soud uzavírá, že v projednávané věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Námitky žalobce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nejsou důvodné.
36. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.